

kovou věc nejde, nýbrž jde o věc, pro niž je skutečně příslušným soud exekuční. Jemu mimo jiné přísluší — až na výjimky, o které tu nejde, — projednávat i rozhodovat všechny spory za řízení exekučního a z něho vzniklé (§ 17 ex. ř.). Vyžaduje tudíž příslušnost podle tohoto předpisu jednak, by ustanovení ex. ř. byla zřídlem sporu neb žalobního nároku, jednak aby exekuční řízení dalo podnět k vymáhání nároku žalobou, by šlo o rozepři, jež byla vyvolána některou skutečností exekučního řízení. Nesmí býti pouhou náhodou, že spor, jenž mohl býti též zahájen, aniž bylo zavedeno exekuční řízení, vznikl jen za příležitosti povolení neb výkonu exekuce, nýbrž exekuční řízení musí býti výlučným důvodem pro žalobu, takže s oním sejde i z ní. O takový případ jde v souzeném sporu. Nejde sice o excisní žalobu podle § 37 ex. ř. jak správně seznal též odvolací soud, ale jde o obdobnou žalobu, jež sleduje alespoň v podstatě též účel, totiž by povolená exekuce byla prohlášena za neúčinnou, a to, ne sice jak v § 37 ex. ř., stran některých — žalobcových — předmětů; nýbrž stran osoby žalobce samého. Žalobce se domáhá neúčinnosti a zrušení exekuce, protože není podnájemníkem v exekučním titulu jmenovaného nájemníka, povolená exekuce se tudíž nemůže podle § 568 c. ř. s. vztahovati i k němu. Je jasno, že exekuční řízení je tu výlučným důvodem pro žalobu a že z ní sejde, jakmile sejde z onoho, neboť právě toho, by z exekuce sešlo, se žaloba domáhá. Jsou proto předpoklady pro výlučnou příslušnost exekučního soudu podle § 17 ex. ř. splněny. Odmítl tudíž odvolací soud žalobu neprávem a je na něm, aby o odvolání rozhodl věcně.

Čís. 7593.

Provozovatel nebezpečného podniku jest povinen dbáti zvýšené obezřetnosti po rozumu § 1299 obč. zák. a jeho ručení za bezpečnost provozu není za všech okolností vyčerpáno ani tím, že podnik vyhověl bezpečnostním opatřením. Majitel nebezpečného podniku musí nejen znáti nebezpečí spojená s jeho provozem, nýbrž i opatřiti a zařídit vše, čeho jest třeba k jich odvrácení. Pokud těmto svým povinnostem nevyhověl majitel podniku, v němž byly nabíjeny akumulátory.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1927, Rv I 1714/26.)

Žalobce, majitel domu, domáhal se na žalovaném majiteli továrny náhrady škody, ježto výbuchem v továrně žalovaného byl žalobcův dům poškozen. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Lze připustiti, že jde o podnik velký, snad největší svého druhu v Československé republice, a že nelze požadovati na majiteli takového pod-

niku, by se osobně staral o čištění větrací šachty, než takovou povinnost žalovanému neukládá ani prvý ani druhý soud. Závažnějším však jest, a toho si právě dovolání nevšímá, že jde o podnik nebezpečný. Jest zjištěno, že při nabíjení akumulatorů, zejména když se přepíná, utvořuje se v místnosti pro akumulatory třaskavý plyn, který jiskrou může býti vznícen, a že nebezpečnost krátkého spojení v akumulatorové místnosti a tedy možnost takového iniciálního vznícení jest stálá (permanentní). Ve směru tom dovolací soud vyslovil a blíže odůvodnil v rozhodnutí sb. n. s. čís. 2149, že provozovatel nebezpečného podniku jest povinen dbáti zvýšené obezřetnosti po rozumu § 1299 obč. zák. a že ručení podnikatele za bezpečnost provozu není za všech okolností vyčerpáno ani tím, že podnik vyhověl bezpečnostním opatřením (srovnej též rozh. sb. n. s. čís. 6374). Musí tudíž majitel nebezpečného podniku, jímž jest podnik žalovaného, nejen znáti nebezpečnost spojená s jeho provozem, nýbrž i opatřiti a zařídit vše, čeho je třeba k jich odvrácení, to i tehdy, kdyby mu některé mimořádné zabezpečovací opatření nebylo nakázáno zvláštním předpisem, a vynaložiti veškerou péči k tomu potřebnou. Nestálo tudíž, že, jak zjištěno, mimo okének ve velkém železném oknu bylo tu i větrací zařízení, které o sobě dostačovalo, nýbrž měl se žalovaný postarati i o to, by okno, pokud se týče okénka byla vždy a zejména při nabíjení akumulatorů otevřena a by větrací zařízení bylo udržováno v pořádku tak, by svému účelu plně vyhovovalo a by zejména se neucpalo, a zejména hleděti k tomu, by jeho zřízenci pokud se týče lidé u něho zaměstnaní jak oknu tak větrací šachtě věnovali stálou pozornost, by plyn se tvořící mohl bez překážky odcházeti. Podle zjištění nižších soudů nebylo však žalovaným ve směru tom opatřeno vlastně nic. Naopak bylo zjištěno, že strojník M., jenž v první řadě měl akumulatorovou místnost na starosti, příkaz, by větrací zařízení vyčistil, nikdy neobdržel, a sám žalobce v první stolici netvrdil, že a komu takový příkaz udělil, pokud se týče, co v této příčině zařídil. Toliko ze svědecké výpovědi závodního Viléma R-a, jenž byl za svědka veden vlastně jen o tom, že není pravdou, co tvrdil žalobce ve svém přípravném spisu, **bylo zjištěno**, že větrací zařízení kontroloval, avšak ani tento svědek neudal, že tuto kontrolu vykonával v určitých časových obdobích, podle čehož by se dalo posouditi, zda kontrola byla dostatečná, a, jak zjištěno, ani nevěděl, kdy se tak stalo naposledy před úrazem. Žalovaný v první stolici neuvedl, co zařídil, by okno v akumulatorové místnosti bylo vždy otevřeno, ačkoliv i zde bylo zapotřebí zvláštního příkazu neb alespoň vývěsku v této místnosti, by si, kdo ze zaměstnanců do akumulatorové místnosti vstoupí, uvědomil, že okno musí býti otevřené, a, kdyby bylo zavřené, je otevřel. Naproti tomu je zjištěno ze svědectví topiče L-a, že baterie bývala nabíjena při zavřených oknech, a ze svědectví strojníka Josefa K-a, že večer před výbuchem našel v akumulatorové místnosti okno pokud se týče okénka zavřené a že ani v noci ani ráno před svým odchodem okno neotevřel, protože k tomu neměl příkazu. Než žalovaný neučinil ani žádných opatření, alespoň se o tom v první stolici nezmínil, by nabíjení akumulatorů nebylo přepínáno, ačkoliv i to zapadalo do

okruhu jeho povinností plynoucích z toho, že provozoval nebezpečný podnik. Jest tu tedy přímé zavinění žalovaného v několika směrech, jak správně uznaly také nižší soudy, a nebylo proto zapotřebí obírat se další otázkou, zda žalovaný ručí i podle § 1315 obč. zák. pokud se týče, zda závodní Vilém R., jenž kontroloval větrací zařízení, byl osobou zdatnou ve smyslu tohoto paragrafu, nehledíc k tomu, že zejména okolnost, že sám neví, kdy šachtu kontroloval posléze před výbuchem, by nesvědčila o jeho zdatnosti. Jinak stačí k dotyčným vývodům dovolání podotknouti, že by na tom nezáleželo, zda žalovaný o nezdatnosti tohoto zřízení nevěděl, jelikož ručení podle § 1315 obč. zák. nepředpokládá, že nezdatné osoby bylo použito vědomě, a že, pokud se žalovaný dovolává toho, že při revisích živnostenského inspektorátu nebyly shledány závady, není to jednak zcela správné, jednak by vzhledem k tomu, co shora bylo uvedeno, ani tato okolnost nemohla žalovaného sprostí povinností uložených mu zákonem. Pokud dovolání na omluvu žalovaného tvrdí, že na osoby provozem akumulatorového zařízení přímo pověřené bylo stále dohlíženo prokuristy Aloisem G-em a Norbertem D-em a závodním Vilémem R-em, že prokuristé a závodní nepřetržitě na provoz dohlíželi a dbali toho, by zákonných předpisů a předpisů daných orgány k tomu povolanými bylo šetřeno, a že závodní R. sám v přiměřených časových obdobích větrací zařízení prohlížel a při tom nikdy závad nezjistil, prezírá, že to žalovaný nepřednesl v prvé stolici, kde ve směru tom jen tvrdil, že by ho ručení podle § 1315 obč. zák. stihnouti mohlo jen tehdy, kdyby byl k obstarávání akumulatorového zařízení vědomě použil osob nezdatných, a že tomu tak není, jelikož vedením závodu od desítiletí jest pověřen prokurista firmy Alois G. a bezprostřední obsluha akumulatorové baterie v posledních letech až do dne výbuchu předána Bedřichu P-ovi, jenž pro tuto činnost byl plně způsobilým, a že novoty v opravném řízení nejsou přípustny (§ 504 druhý odstavec c. ř. s.). Jelikož podle toho, co uvedeno, nejde o náhodu (§ 1311 obč. zák.), nýbrž o zavinění a to o zavinění přímé, jest nerozhodna i okolnost, zda akumulatorové zařízení pokud se týče jeho pozdější rozšíření a přemístění bylo úředně schváleno, pokud se týče, zda takového schválení bylo zapotřebí, a netřeba proto obírat se oněmi vývody dovolání, jimiž se snaží žalovaný dokázati, že vyhověl příslušným předpisům stavebního a živnostenského úřadu. Dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. neprovádí dovolání po zákonu, pokud vychází z předpokladu, že nebyla zjištěna ani nebyla zjitelna příčina výbuchu, ježto nižší soudy zjistily, že primerní příčinou výbuchu bylo přílišné nabití akumulatorů a nedostatečné větrání akumulatorové místnosti. Pokud však dovolání tvrdí, že nebyla zjištěna příčina vznícení, a poukazuje k tomu, že v místnosti pro akumulatory elektrického vedení vůbec nebylo, že zařízení osvětlovací, jehož tam dříve bylo užíváno, bylo odštipnuto a že ruční lampa sloužící k osvětlení akumulatorové místnosti byla ve stavu bezvadném, prezírá, že nezáleží na tom, jakým způsobem plyn se vznítil, nýbrž, že se tak stalo následkem přílišného nabití akumulatorů a nedostatečného větrání akumulatorové místnosti a že nehodu, jak dolíčeno, zavinil žalovaný.